

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

4. Secundum Argumentum principale ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

existentia sceleris, & peccati mortalis in Paulo, & odium magnum, quod contra Christum, & legem divinam habebat; unde tanquam mentis inops iure quidem optimo reputaretur à cordatis, qui diceret ratione peccati mortalis esse peccatorem dispositum, & præparatum ad gloriam, & ad gratiam, quia hæreticam propositionem diceret, & tota ratio est, quia peccatum ex eo quod habeat oppositionem moralem cum gratia quantum est de se est destructivum gratiæ.

- 43 Sed negatio existentia eo quod sit contradictorium immediatum existentia magis opponitur illi quam peccatum gratiæ: ergo iure optimo irridendus est, qui assenserit negationem existentia esse præparationem ad existentiam seu esse capacitatem, & aptitudinem totalem ex parte ipsius existentia ut habeat esse: sed ratio formalis sub qua existentia habet esse à Deo, & omnipotentia Divina tribuit ipsi existentia esse est tota, & adæquata aptitudo, capacitas, & potentia logica, ratione cuius existentia est capax, & apta ad essendum: ergo similiter illudendus est ille, & deridendus, qui assenserit negationem existentia esse rationem formalem sub qua existentia accipit esse à Deo, & Deus tribuit esse existentia.

SVBSECTIO IV.

Secundum argumentum principale ponitur.

- 44 **Q**uia hoc est vnum concretum Petrus possibilis, seu essentia possibilis Petri: atqui impossibile est, ut formalitas alicuius concreti resultantis ex tali formalitate, & ex materiali ipsius sit contradictorium talis materialis concreti, quod denominatur à formali illius: ergo impossibile est quod possibilitas quæ est formale illius concreti existentia possibilis, aut possibilis essentia sit contradictorium existentia & essentia, quæ est materiale talis concreti: sed negatio existentia, & essentia est contradictorium illius: ergo negatio existentia non potest esse possibilitas formaliter constitutiva existentia, & essentia in esse possibilis.
- 45 Quod autem existentia sit materiale illius concreti possibilis patet evidenter, quia illud est materiale illius concreti quod recipit effectum formalem à formalitate illius, ac tandem quod denominatur à tali formalitate, ut videre est in pariete, qui denominatur albus in hoc concreto albo ab albedine, sed existentia denominatur possibilis à possibilitate quæ est formale concreti possibilis: ergo existentia est materiale illius concreti. Minor illa sic patet. Primo, quia id recipit denominationem possibilis, quod potest à Deo produci, & quod potest existere; imo esse possibile nihil est aliud quam ipsum posse existere: sed entitas positiva, & realis Petri, v.g. quæ postea existit, est quæ potuit à Deo produci, & illa sola est quæ potest à parte rei existere: ergo illa est, quæ denominatur possibilis: ergo possibile in recto, seu subiectum possibilitatis est ipsum ens verum, & reale, quod postea existet, aut existeret si produceretur.
- 46 Dices: illud ens nihil est modo: ergo non potest denominari modo possibile concedo antecedens, & nego consequentiam, quia aliqua sunt denominationes, quæ non requirunt actualem existentiam obiecti supra quod cadunt, ut in hac

denominatione cogniti: idem enim Petrus, qui heri existit, hodie dicitur cognitus, & præteritus; & Petrus ipse hodie non existens, significatur in recto in his concretis; item Antichristus dicitur hodie futurus, & ipse qui modo non existit est subiectum denominationis huius futuri: ergo bene etiam poterit, & modo, & ab æterno denominari possibile ipsum ens positivum, quod existeret si produceretur, licet nec ab æterno, nec modo existat. Ratio est quia quando dicimus id quod denominatur possibile esse ipsam entitatem positivam rei, & eandem, quæ existeret, nihil aliud contendimus, quam id quod in recto intelligimus, & significamus nomine possibilis esse ipsam entitatem positivam, quæ existeret, ut autem aliquid cognoscatur, seu significetur per conceptum non requiritur ut existat, ut paulo ante dixi, & per se patet ex cognitionibus, quas de rebus non existentibus habemus, & quibus ipse res positivæ non existentes correspondent: ergo similiter poterit bene esse concretum, seu materiale possibile ipsum ens positivum, quod existeret licet modo non existat.

Secundo probatur, quia ens possibile potest ⁴⁷ prædicare de existenti, & è contrario, ut hic Petrus existens est qui fuit possibilis: sed si non esset idem materiale possibilis cum ipsa re positiva actu existente, non possent invicem prædicari: ergo idem est rectum vnius, & alterius. Respondetis, ut possint invicem prædicari non requiri esse positive idem, sed sufficere esse negative idem, id est, non esse duo positiva distincta. Sed contra, homo, & non ens sunt indistincti in hoc sensu, id est non sunt duæ entitates positivæ distinctæ, & tamen non possunt invicem prædicari: ergo nec possibile posset de actuali affirmari præcise, quia realiter essent indistincti negative. Ratio à priori, quia pet *re est* non solum negatur distinctio realis, sed affirmatur identitas realis, quæ non potest esse inter extremum reale, & negativum.

Minor primi, & præcipui syllogismi sic demonstratur, quia materiale, & formale alicuius concreti debent vniri inter se, saltem per connotationem connexionis: sed ea quæ vniuntur ad constituendum vnum totum nullo modo dicunt oppositionem contradictoriam inter se, quæ est maxima omnium oppositionum: ergo formale concreti quod vniuntur materiali concreti non potest esse contradictorium talis materialis. Minor sic probatur, quia ea quæ dicunt oppositionem contradictoriam se destrunt ad invicem ratione maximæ oppositionis & repugnantia: sed ea quæ se destrunt immediate nullo modo possunt inter se vniri: ergo ea, quæ inter se vniuntur ad constitutionem vnius concreti, non possunt dicere inter se oppositionem contradictoriam.

Vergetur, quia formale alicuius concreti ita ⁴⁸ vniuntur cum materiali eiusdem concreti, ut formale tribuat effectum formalem tali materiali, cui vniuntur: sed vnum contradictorium non potest ita vniri alteri ut tribuat illi suum effectum formalem primarium, ut videre est in non Deo, seu in negatione primaria Dei quæ non potest vniri Deo, ita ut ipsi Deo tribuat effectum proprium formale, alias Deum faceret non Deum, ac proinde destrueret Deum; unde quia in homine datur negatio Dei, quæ est contradictorium Dei, & ipsa negatio Dei tribuit effectum formalem primum proprium homini constituit hominem in ⁴⁹ esse

esse non Dei: ergo si negatio Dei seu contradictorium Dei vniatur cum Deo, tribuereturque ipsi suum effectum formalem, faceret Deum non Deum, ac proinde destrueret ipsum materiale; & sic non resisteret vnum concretum ex ipsis: ergo vnum contradictorium non potest vni cum altero contradictorio, ita vt tribuat illi effectum formalem proprium, vt resulet ex illis vnum concretum.

Declaratur amplius; quia albedo vt albedo non potest ita vni cum nigredine, vt ipsam nigredinem, & (non solum subiectum nigredinis) reddat albam, item calorem summum non potest ita vni frigiditati summæ, vt illa reddatur calida summa tribuatque calor ipsi denominationem propriam, & effectum formalem sibi proprium, item curvas non potest vni rectitudini ita vt faceret rectitudinem curvam, & ratio est quia tales formalitates opponuntur inter se contrariæ videlicet clarius, & evidentiùs licet tenebræ possent vni acri, nihilominus nullo modo possunt vni luci, ita vt ipsam lucem reddat tenebræ, sicut neque mors potest vni cum vita, ita vt vitam reddat mortuam tribuendo illi suum effectum formalem, & denominationem propriam, ita vt ex vi talis vnionis resulet vnum concretum, quia habent oppositionem privativam inter se: sed duo contradictoria non habent oppositionem contrariam vt nigredo, & albedo, &c. neque privativam, vt mors, & vita, sed potius maiorem oppositionem contradictoriam, videlicet quæ est omnium maxima, ratione cuius magis immediate opponuntur, pugnant, & repugnant extreme: ergo multo minus possunt ita vni, vt vnum contradictorium denominet alterum, & tribuat illi suum effectum formalem; ratione cuius resulet vnum concretum ex utroque.

Deinde, quia licet amor possit vni aut denominare aliquod subiectum antequam sit, nullo modo potest vni aut denominare odium respectu eiusdem obiecti, imo possibilitas ipsa non potest vno modo chimæram, quæ non est; nec potest esse, denominare formaliter, & reddere illi suum effectum formalem, sive per actualem vnionem, sive per connotationem connexionis; ita vt ex possibilitate, & chimæra resulet vnum concretum scilicet possibile, cuius nulla ratio potest dari, nisi oppositio quæ datur inter possibilitatem, & chimæram, nam vt subiectum recipiat effectum formalem à forma, debet esse capax talis effectus, & vnionis ad formam: sed vnum oppositum non est capax alterius, maiori scilicet incapacitate, quæ potest dari, scilicet repugnantia: ergo non potest vnum oppositum recipere effectum formalem, & denominationem ab alio, quod à fortiori videtur in duobus contradictorijs, ratione cuius ex illis non potest coalescere vnum concretum, v.g. licet ex homine, & negatione Dei, ex homine, & negatione lapidis possit resultare vnum concretum, scilicet homo non Deus, aut non lapis, aut homo fundamentaliter distinctus à Deo, & à lapide, nihilominus certissimum, & evidentiùs est, nullo modo posse adhuc divinitus vni inter se, hominem, & negationem eiusdem hominis, ita vt ex illis resulet vnum concretum sive per connotationem extrinsecam connexionis, sive per vnionem intrinsecam actualem ratione oppositionis quam habent inter se; exemplo morali declaratur, quia ad hoc vt fiat vnum compositum morale, aut mysticum, & ad hoc, vt coeant duæ

partes mysticæ, aut morales ad constituendum vnum etiam per extrinsecam vnionem, aut connotationem, debent habere partes convenientiam, concordiam, & amicitiam moralem; quare si datur repugnantia moralis inter illas discordia, contrarietas, & oppositio non potest ex illis fieri vnum corpus mysticum, & vnum compositum morale, & ideo ex Mahumetanis, Mauris, & Christianis, &c. non potest fieri vna Ecclesia, & vnum corpus mysticum, quia Mauri, Mahumetani, Pagani, & Christiani pugnant in fide, & repugnant maxime secundum fidem, quæ est ratio formalis constituendi Ecclesiam.

Sed duo contradictoria realiter maxime ac immediate pugnant, & repugnant inter se: ergo ex illis nullo modo convenientibus, nullamque concordiam, & amicitiam, vt ita loquar, inter se habentibus, nequaquam poterit fieri vnum concretum; præterea, quia vt duo vniuntur ad vnum, debent ita ad invicem pertinere, vt vnum connotet aliud per connotationem connexionis: sed vnum contradictorium non connotat aliud per connexionem, sed per repugnantiam; unde secundum Dialecticos non sunt termini pertinentes sequela, sed potius pertinentes repugnantia: ergo nullo modo potest fieri vnum ex illis, ita vt vna pars denominet aliam.

SVBSECTIO V.

Amplius arguentur dicta.

Quia omne medium formale vniendi duo extrema inter se, neque debet esse oppositum alicuius extremi vniibilis per ipsum, neque debet pugnare cum ipsis, neque destrui per adventum illorum; sed potius ita debet convenire cum ipsis vt vniatur utrique extremo, & simul permaneat cum utroque vniito: sed possibilitas existentia est medium formale, ratione cuius existentia creaturæ vnitur intrinsece cum actione per quam Deus producit existentiam; & existentia accipit esse à Deo: ergo possibilitas nullo modo potest esse opposita existentia, neque pugnare cum actione productiva Dei, sed potius necessario debet attingere utrumque extremum, & vniere secum utroque, & existere permanentemente cum ipsis vniitis inter se: qui contradictorium existentia, & negatio immediata illius, neque potest coniungi cum existentia, neque cum actione productiva existentia: sed potius debet necessario destrui per adventum existentia: ergo contradictio existentia, aut negatio eiusdem non potest esse possibilitas existentia. Maior huius syllogismi est evidens, quia duplex solum genus medij vniendi potest dari; aliud per modum dispositionis, vt est quantitas, & reliquæ qualitates, v.g. quæ disponunt ad vniendam materiam substantialem cum forma substantiali, cuius exemplum est organisatio, quæ est vltima, & perfecta dispositio ad vnionem materię cum forma, & organisatio, quia tale medium vniendi est, nullo modo pugnat cum materia vel forma; neque per adventum vnionis formæ, & vnionis ad materiam destruitur, sed potius vnitur cum utraque, & perseverat cum utrisque vniitis inter se, attingendo utrumque extremum, & vnionem; aliud medium vniendi est formale & proximum, & hoc est duplex, primum in actu primo, scilicet potentia, seu capacitas quam habet materia vt vniatur